

Αριθμός 552/2015

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δήμητρα Παπαντωνοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χρυσόστομο Ευαγγέλου, Κωνσταντίνο Τσόλα, Ευφημία Λαμπροπούλου και Βασίλειο Πέππα, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 9 Φεβρουαρίου 2015, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανωνύμου Εταιρίας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Αριστοτέλη Δαμασκηνό.

Της αναιρεσιβλήτου: του, κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον Νικόλαο Ξανάλατο, που ανεκάλεσε την δήλωση του αρθρ. 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. και παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 12-1-2010 αγωγή της ήδη αναιρεσιβλήτου και η από 3-1-2011 ανταγωγή της αναιρεσείουσας, κατατέθηκαν δε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάσθηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1187/2013 του ίδιου Δικαστηρίου και 2077/2014 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 24-6-2014 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Βασίλειος Πέππας, ανέγνωσε την από 27-1-2015 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης.

Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 4ε' παρ 2 περ. β' και 3 εδ. β' του ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και λοιπών θεμάτων", οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή της εγγραφής της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή (παρ. 2β'). Ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης διατηρεί πάντοτε το δικαίωμα της αμοιβής για την ενέργεια καθεμιάς των πράξεων της παρ. 2 σε κάθε τρόπο εκμετάλλευσης της ερμηνείας ή εκτέλεσής του (παρ. 3 εδ. β'). Κατά δε τις διατάξεις του άρθρου 65 του ως άνω νόμου, όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική

ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση, η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος (παρ. 2). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, που αναγνωρίζονται από το ν. 2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην αποτροπή χρήσεων της ερμηνείας ή της εκτέλεσης, πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί. Με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζεται εγγράφως (άρθρο 52), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και τον παραγωγό του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας, παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευση της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και (αστικές) κυρώσεις (άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα τύχουν εφαρμογής. Η προσβολή δε των δικαιωμάτων αυτών αποτελεί πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαίτια, συνιστά και αδικοπραξία, διότι ενέχει και εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Για το λόγο αυτό, ο ενάγων, δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος, δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του, καθόσον η ίδια πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο, αλλά ο εναγόμενος προσβολέας που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, διότι επικαλείται νόμιμη άδεια εκμεταλλεύσεως, θα πρέπει να ισχυριστεί κατ' ένσταση και να αποδείξει τα γεγονότα που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 19 του ΚΠολΔ αναίρεση επιτρέπεται, αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση, και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την ως άνω διάταξη προκύπτει, ότι ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται, όταν στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας) ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνηση της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Δεν υπάρχει, όμως, ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες. Ελλείψεις δε, αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε.

Στην ένδικη υπόθεση το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφαση του, δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: "Η ενάγουσα ..., η οποία επί πενήντα και πλέον έτη είναι ερμηνεύτρια μουσικών έργων ..., έχει ερμηνεύσει καθ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα τραγούδια κορυφαίων Ελλήνων δημιουργών και έχει συνεργασθεί με τις μεγαλύτερες ελληνικές δισκογραφικές εταιρείες, ... Κατά το παρελθόν είχε συνάψει με την πρώτη εναγομένη - αντενάγουσα δισκογραφική εταιρεία ... τη ν από 22.1.1967 σύμβαση αποκλειστικής συνεργασίας για το χρονικό διάστημα αρχικά από 1-1-1967 έως 31-12-1970,

με την οποία ανέλαβε η ενάγουσα -αντεναγομένη την υποχρέωση, κατά την διάρκεια ισχύος της να ηχογραφεί τραγούδια κατ' αποκλειστικότητα, στην εταιρεία αυτή, ή στα μετ' αυτής συμβεβλημένα εργαστήρια φωνοληψίας με σκοπό την παραγωγή, διά πολλαπλασιασμού, δίσκων γραμμοφώνου, έναντι της συμφωνηθείσας αμοιβής, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στην σύμβαση ποσοστά. Με την εν λόγω σύμβαση συμφωνήθηκε, επίσης, ότι με την καταβολή του χρηματικού ποσού της αμοιβής της που θα αναλογούσε στα συμφωνηθέντα αυτά ποσοστά, η εταιρεία αποκτούσε την κυριότητα των γενομένων από την ενάγουσα-αντεναγομένη ηχογραφήσεων, χωρίς κανένα περιορισμό και με όλα τα εξ οιασδήποτε αιτίας δικαιώματα επ' αυτών, παρόντων ή μελλοντικών. Η προαναφερθείσα σύμβαση αποκλειστικής συνεργασίας μεταξύ των ως άνω διαδίκων μετά την λήξη της το έτος 1970 ανανεώθηκε με την υπογραφή νέων διαδοχικών συμβάσεων συνεργασίας, όπως προκύπτει από τις προσκομιζόμενες συμβάσεις, μέχρι το έτος 1984, που έληξε η τελευταία σύμβαση και η ενάγουσα-αντεναγομένη προέβη στη σύναψη συμβάσεως συνεργασίας με άλλη δισκογραφική εταιρεία. Μεταγενέστερα, επαναλήφθηκε η συνεργασία τους και δυνάμει του από 6-12-2005 εγγράφου ιδιωτικού συμφωνητικού καταρτίστηκε μεταξύ τους σύμβαση δυνάμει της οποίας η ενάγουσα-αντεναγομένη ερμηνεύτρια παραχώρησε κατ' αποκλειστικότητα στην πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα εταιρεία παραγωγό φωνογραφήματων, το δικαίωμα ηχογράφησης αριθμού πρωτοτύπων (ακυκλοφόρητων) νέων τραγουδιών της πρώτης, με σκοπό την αναπαραγωγή τους σε ένα υλικό φορέα ήχου (album), και την σύμφωνα με τους όρους του ως άνω συμφωνητικού εκμετάλλευση των αντιτύπων του album, καθώς και των επί μέρους ηχογραφήματων που θα περιλαμβάνονταν σ' αυτό, από την πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα παραγωγό εταιρεία και για λογαριασμό αυτής, έναντι της συμφωνηθείσας αμοιβής της ενάγουσας - αντεναγομένης. Ειδικότερα, με βάση το εν λόγω ιδιωτικό συμφωνητικό η ενάγουσα-αντεναγομένη μεταβίβασε στην πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα έναντι αμοιβής, όπως κατά περίπτωση εξειδικεύεται σ' αυτό, το αποκλειστικό δικαίωμα - άδεια -ηχητικής εγγραφής σε φορέα ήχου των τραγουδιών που θα ηχογραφούσε δυνάμει της σύμβασής αυτής και το δικαίωμα - άδεια - αναπαραγωγής και αποκλειστικής εκμετάλλευσης των φωνογραφήματων στην παραγωγό εταιρεία και για λογαριασμό αυτής (της παραγωγού), για απεριόριστο χρονικό διάστημα σε όλες τις χώρες του κόσμου και με οποιονδήποτε τρόπο. Πλέον συγκεκριμένα, συμφωνήθηκε ότι τα δικαιώματα - άδειες - που παραχωρούνται και μεταβιβάζονται από την ερμηνεύτρια στην παραγωγό εταιρεία κατ' αποκλειστικότητα είναι ενδεικτικά: α) το αποκλειστικό δικαίωμα ηχητικής εγγραφής των ερμηνειών της πρώτης που περιλαμβάνονταν στην εν λόγω σύμβαση, με μηχανικά ή άλλα μέσα, σε φορέα ήχου και η άδεια αναπαραγωγής των τραγουδιών σε υλικούς φορείς ήχου ή ήχου και εικόνας κάθε είδους, η δε κατά την εξέλιξη της τεχνολογίας εφεύρεση νέου είδους φορέα ήχου ή ήχου και εικόνας δεν αποτελεί άλλο τρόπο εκμετάλλευσης που δεν είναι γνωστός κατά την κατάρτιση της σύμβασής αυτής, αλλά αντιθέτως, είναι μέσα στο γράμμα και το πνεύμα του παρόντος ιδιωτικού συμφωνητικού, β) το αποκλειστικό δικαίωμα θέσης σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό (δικαίωμα διανομής) των υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας που θα περιλαμβάνουν τα τραγούδια, μέσω των καταστημάτων λιανικής ή χονδρικής πώλησης, ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο (π.χ. μέσω λεσχών δίσκων, ειδικών προσφορών, εξαγωγών, ηλεκτρονικών δικτύων κ.λπ.), γ) το αποκλειστικό δικαίωμα συγχρονισμού των φωνογραφήματων με εικόνα σε οπτικοακουστικά έργα (κινηματογραφική ταινία, τηλεοπτική παραγωγή video-clips κ.λπ. και

δ) το αποκλειστικό δικαίωμα παρουσίασης, δημόσιας εκτέλεσης, μετάδοσης ή αναμετάδοσης και διάθεσης των φωνογραφημάτων στο κοινό, με κάθε μέσο, όπως ενδεικτικά με τον κινηματογράφο, την ραδιοφωνία, την τηλεόραση, την σταθερή και κινητή τηλεφωνία, μέσω ηλεκτρονικών δικτύων κ.λπ. Στην ίδια σύμβαση διέλαβαν ειδικό όρο (5δ) αναφορικά με την διάθεση φωνογραφημάτων υπό την μορφή "premium" (προσφορών) με βάση τον οποίο συμφωνήθηκε ρητά ότι απαγορεύεται η διάθεση του album ή ενός ή περισσότερων τραγουδιών σε φορείς ήχου ή ήχου και εικόνας που θα διατεθούν με περιοδικά, εφημερίδες ή άλλα καταναλωτικά αγαθά, παρά μόνον μετά από προηγούμενη έγγραφη συμφωνία του ερμηνευτή. Ακόμη, με τον όρο 6(δ) συμφωνήθηκε ότι σε περιπτώσεις επανεκδόσεων συλλογών, αποτελουμένων αποκλειστικά από φωνογραφήματα της ερμηνεύτριας ενάγουσας, αυτή θα αναλαμβάνει αποκλειστικά την επιμέλεια παραγωγής των συλλογών αυτών, η δε παραγωγός εταιρεία θα της καταβάλλει, για την ιδιότητα της ως επιμελήτριας παραγωγής, ποσοστό 4% υπολογιζόμενο κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο εν λόγω συμφωνητικό. Περαιτέρω, από το σύνολο του αποδεικτικού υλικού προέκυψε ότι από το έτος 2003 είχε αρχίσει η διάθεση στο κοινό φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας των διαφόρων ερμηνευτών μουσικών έργων, από τις δισκογραφικές -παραγωγούς - εταιρείες υπό την μορφή "premium" μέσω των εφημερίδων και περιοδικών, στα πλαίσια δε του νέου αυτού τρόπου κυκλοφορίας φωνογραφημάτων καταρτίσθηκε και η προαναφερθείσα από 6-12-2005 σύμβαση, η οποία αποτέλεσε και την βάση για την καθιέρωση μεταξύ της ενάγουσας-αντεναγομένης και της πρώτης εναγομένης-αντενάγουσας μιας πάγιας συναλλακτικής πρακτικής σύμφωνα με την οποία, δεν επιτρεπόταν η διάθεση από την τελευταία μίας ή περισσότερων ερμηνειών από το σύνολο του ρεπερτορίου της ενάγουσας-αντεναγομένης που είχαν αποτυπωθεί σε φορείς ήχου ή ήχου και εικόνας, παραγωγής της πρώτης εναγομένης-αντενάγουσας, σε περιοδικά, εφημερίδες ή άλλα καταναλωτικά αγαθά υπό την μορφή "premium" ή με άλλο συναφή τρόπο, χωρίς την προηγούμενη έγγραφη συναίνεση της ενάγουσας-αντεναγομένης και την καταβολή της εκάστοτε συμφωνηθείσας αμοιβής της. Η συναλλακτική αυτή πρακτική συνάδει με τα όσα συμφωνήθηκαν με τον όρο 5 δ του άνω από 6-12-2005 ιδιωτικού συμφωνητικού, ο οποίος αποτέλεσε απαραίτητη προϋπόθεση για την κατάρτιση του, καθόσον βούληση της ενάγουσας-αντεναγομένης ήταν να εξαιρέσει ρητώς και ειδικώς από τις άλλες μορφές εκμετάλλευσης του ρεπερτορίου της, την διάθεση των φωνογραφημάτων (νοούμενων εν προκειμένω των ερμηνειών της που έχουν αποτυπωθεί σε υλικό φορέα παραγωγής της πρώτης εναγομένης-αντενάγουσας και όχι των υλικών φορέων καθεαυτών), σε περιοδικά, εφημερίδες ή άλλα καταναλωτικά αγαθά, με τη μορφή "premium" ή με άλλο συναφή τρόπο, για την διάθεση των οποίων απαίτησε την προηγούμενη έγγραφη συναίνεση της, για την διασφάλιση των συγγενικών δικαιωμάτων της επ' αυτών. Περί αυτών και ειδικότερα της συναλλακτικής πρακτικής η οποία ετηρείτο, κατά το διάστημα μετά την υπογραφή του παραπάνω ιδιωτικού συμφωνητικού, μεταξύ της ενάγουσας-αντεναγομένης και της πρώτης εναγομένης-αντενάγουσας, αλλά και από άλλους καλλιτέχνες του ιδίου χώρου, κατέθεσε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου η μάρτυρας της ενάγουσας, προσωπική βοηθός της επί σειρά ετών, η δε κατάθεση της ενισχύεται και από τις ένορκες βεβαιώσεις στην Ειρηνοδίκη, των (θυγατέρας της ενάγουσας), και εκ των οποίων ο μιν δεύτερος ως τεχνικός ήχου, η δε τρίτη ως στέλεχος διαφόρων δισκογραφικών εταιρειών με τις οποίες μάλιστα είχε συνεργασθεί κατά καιρούς η ενάγουσα, έχουν προσωπική και άμεση γνώση για την συναλλακτική πρακτική

που είχε διαμορφωθεί αναφορικά με την διάθεση του ρεπερτορίου της ενάγουσας υπό την μορφή "premium". Επιπλέον, τα κατατεθέντα περί κρατούσας συναλλακτικής πρακτικής στο συγκεκριμένο ζήτημα ενισχύονται και από διάφορα έγγραφα και επιστολές, από τις οποίες προκύπτει ότι η πρώτη εναγομένη - αντενάγουσα, αλλά και άλλες δισκογραφικές εταιρείες (MINOS EMI, SONY BMG) με τις οποίες είχε συνεργασθεί η ενάγουσα - αντεναγομένη, ζητούσαν την έγγραφη συναίνεση της, προκειμένου να διαθέσουν μέσω διαφόρων περιοδικών ή εφημερίδων είτε box, είτε μία κασετίνα με cds, που θα περιελάμβαναν τραγούδια από το σύνολο του ρεπερτορίου της και θα περιείχαν την βιογραφία της ή φωτογραφικό album DVD, με αποσπάσματα από τις εμφανίσεις της, καθώς και ανέκδοτο οπτικό υλικό, προτείνοντας της την ανάλογη με την κάθε περίπτωση αμοιβή. Ειδικότερα αποδείχθηκε επ' αυτού ότι η πρώτη εναγομένη - αντενάγουσα με την από 25-5-2007 επιστολή της ζήτησε από την ενάγουσα - αντεναγομένη την συναίνεση της για την κυκλοφορία με το περιοδικό "@", σε 4 συνεχόμενα τεύχη, ενός κουτιού συσκευασίας, μιας κασετίνας, ενός βιβλίου και 6 cds, με γενικό τίτλο έκδοσης "Μ. - ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΤΤΑ", με βάση το album που εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 2006, έναντι αμοιβής ανερχόμενης σε ποσοστό 8% επί της τιμής πώλησης κάθε συσκευασίας, και των cds που είχε συμφωνηθεί με τον εκδότη του περιοδικού στο ποσό των 18,60 ευρώ, έναντι της οποίας η πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα θα έδινε ως προκαταβολή και ελάχιστο εγγυημένο ποσό αμοιβής στην ενάγουσα - αντεναγομένη το ποσό των 60.000 ευρώ. Ομοίως, με την από 5-5-2008 επιστολή της η πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα ζήτησε την συναίνεση της ενάγουσας-αντεναγομένης για την κυκλοφορία με το περιοδικό "...", σε δύο συνεχόμενα τεύχη, μιας κασετίνας, ένθετου και 4 cds με γενικό τίτλο έκδοσης "Μ. - Η ΦΩΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ" έναντι αμοιβής ανερχόμενης σε ποσοστό 8% επί της τιμής πώλησης κάθε συσκευασίας των cds, που είχε συμφωνηθεί με τον εκδότη του περιοδικού στο ποσό των 10,00 ευρώ, έναντι της οποίας η πρώτη εναγομένη - αντενάγουσα θα κατέβαλε ως προκαταβολή και ελάχιστο εγγυημένο ποσό αμοιβής στην ενάγουσα - αντεναγομένη το ποσό των 30.000 ευρώ. Σε αμφότερες τις ανωτέρω περιπτώσεις η ενάγουσα-αντεναγομένη συναίνεσε στον κατά τον προαναφερόμενο τρόπο κυκλοφορίας φωνογραφημάτων με ερμηνείες της, στις επιστολές δε αυτές αναφέρεται εκ μέρους της πρώτης εναγομένης-αντενάγουσας ότι επιβεβαιώνεται για μία ακόμη φορά η μεταξύ τους συμφωνία, ότι νέες συλλογές που θα περιλαμβάνουν αποκλειστικά ρεπερτόριο που εκτελεί η ενάγουσα - αντεναγομένη και η διάθεση τούτου είτε με τη μορφή "premium" είτε με άλλο τρόπο, θα γίνεται μετά από προηγούμενη έγκριση της και φωτογραφικό υλικό, στο οποίο αυτή θα συμφωνήσει, το δε ποσοστό αμοιβής της θα συμφωνείται μεταξύ τους ανά περίπτωση. Εξ άλλου, προέκυψε ότι την ίδια συναλλακτική πρακτική ακολουθούσε η πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα ακόμη και όταν ήθελε να συμπεριλάβει απλώς ένα και μόνο τραγούδι της ενάγουσας-αντεναγομένης σε μία κασετίνα από το έντεχνο ρεπερτόριο παραγωγής που θα κυκλοφορούσε η εταιρεία σε συνεργασία με την πρώτη εναγομένη -αντενάγουσα, για το οποίο (τραγούδι) συναίνεσε η ενάγουσα. Επιπροσθέτως αποδείχθηκε ότι την ίδια ακριβώς τακτική ακολουθούσαν και διάφοροι άλλοι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας έναντι της ενάγουσας - αντεναγομένης οι οποίοι ζητούσαν προηγουμένως την έγγραφη συναίνεση της προκειμένου να παράγουν και κυκλοφορήσουν κάποια συλλογή ερμηνειών της μέσω εφημερίδας, είτε να συμπεριλάβουν ένα τραγούδι της σε κασετίνα ή cd, είτε ακόμη να χρησιμοποιήσουν κάποιο τραγούδι της σε κινηματογραφική ταινία. Προς επιστήριξη αυτών ενδεικτικά προσκομίζονται: α) η από 30-11-2006 ηλεκτρονική επιστολή του πληρεξουσίου

δικηγόρου της ενάγουσας-αντεναγομένης προς τον πληρεξούσιο δικηγόρο της δισκογραφικής εταιρείας "SONY BMG" Σταύρο Πηλαδάκη με την οποία ο πρώτος γνωστοποιεί στον δεύτερο ότι η ενάγουσα-αντεναγομένη παρέχει την άδεια της να συμπεριληφθεί στον ψηφιακό δίσκο (CD) που θα τυπωνόταν από τον Οργανισμό Μεγάλου Μουσικής Αθηνών σε 3.000 αντίτυπα, το τραγούδι της με τίτλο "Ελα γι' απόψε" από τον δίσκο της με τη συλλογή τραγουδιών της με τίτλο "Η Μ. ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑΙ", β) η από 22-4-2009 επιστολή έγγραφο, με το οποίο η ενάγουσα-αντεναγομένη παρέχει την έγκριση της στη δισκογραφική εταιρεία "MINOS EMI" σε πέντε συνεχόμενες Κυριακές 5 CDs με τραγούδια από το παλιό ρεπερτόριο της, προτείνοντας της ως εφάπαξ αμοιβή το ποσό των 10.000 ευρώ για κάθε CD, γ) η από 8-1-2007 ηλεκτρονική επιστολή του πληρεξουσίου δικηγόρου της ενάγουσας - αντεναγομένης προς την κ. Α. Α., προϊσταμένη του τμήματος marketing της εταιρείας "SONY BMG" με την οποία ο πρώτος γνωστοποίησε στη δεύτερη την άρνηση της ενάγουσας - αντεναγομένης να χορηγήσει την έγκριση της προκειμένου η προαναφερθείσα δισκογραφική εταιρεία να παράγει και κυκλοφορήσει ένα νέο CD (album) με ζωντανές ηχογραφήσεις της ερμηνεύτριας από το Ηρώδειο και το Μέγαρο Μουσικής, δ) η από 19-4-2007 ηλεκτρονική επιστολή του πληρεξουσίου δικηγόρου της ενάγουσας - αντεναγομένης προς τον εκπρόσωπο της εταιρείας "SONY BMG" με την οποία ο πρώτος γνωστοποιεί στον δεύτερο την άρνηση της ερμηνεύτριας να χορηγήσει την έγκριση της προκειμένου να διατεθούν τραγούδια της υπό την μορφή "premium" στην εφημερίδα "... " και ε) η από 27-3-2009 ηλεκτρονική επιστολή του πληρεξουσίου δικηγόρου της ενάγουσας -αντεναγομένης προς την κ. με την οποία (επιστολή) ο πρώτος γνωστοποίησε στην δεύτερη ότι η ερμηνεύτρια παρείχε την έγκριση της προκειμένου να χρησιμοποιηθεί το τραγούδι της με τίτλο "Σ' απαρνήθηκα τρις" στην κινηματογραφική ταινία με τίτλο "Κυνόδοντας". Εκ των ανωτέρω σαφώς συνάγεται η επικρατούσα πάγια συναλλακτική πρακτική με βάση την οποία εξητείτο πάντοτε η προηγούμενη άδεια της ενάγουσας-αντεναγομένης προκειμένου να κυκλοφορήσουν τραγούδια του ρεπερτορίου της είτε υπό την μορφή "premium", είτε κατ' άλλον τρόπο, αφού ως ερμηνεύτρια αυτών, προς προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της ήταν η μόνη δικαιούχος να επιτρέπει ή να απαγορεύει την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή της εγγραφής των ερμηνειών της ή εκτέλεσης τους, καθώς και της θέσης τους σε κυκλοφορία με διάφορους τρόπους, δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε μεταβίβαση των δικαιωμάτων αυτών. Άλλωστε, στην πρακτική αυτή απέβλεπε και το από 6-12-2005 ιδιωτικό συμφωνητικό, που αναφέρθηκε παραπάνω, μεταξύ της ενάγουσας-αντεναγομένης ερμηνεύτριας και της πρώτης εναγομένης -αντενάγουσας παραγωγού εταιρείας με το οποίο ρυθμίστηκαν οι υποχρεώσεις και τα δικαιώματα των συμβληθέντων αυτών μερών από την αναπαραγωγή και κυκλοφορία συλλογής καινούριων τραγουδιών (album) της ερμηνεύτριας, τα οποία δεν είχαν κυκλοφορήσει μέχρι τότε, στους όρους του οποίου και ειδικότερα τους 5 (δ) και 6 (δ) αποτυπώθηκε η κρατούσα εν γένει μεταξύ ερμηνευτών και παραγωγών εταιρειών πρακτική ως προς την διάθεση τραγουδιών υπό την μορφή "premium" σε περιοδικά και εφημερίδες ... Από τα ίδια παραπάνω αποδεικτικά μέσα αποδείχτηκε ότι κατά παράβαση της ως άνω αναφερθείσας συναλλακτικής πρακτικής, στις 15-11-2009 και στις 22-11-2009, ήτοι επί δύο συνεχόμενες Κυριακές, στα με την αυτή ημερομηνία φύλλα της εφημερίδας "... ενάγουσας - αντεναγομένης και χωρίς την προηγούμενη συναίνεση της, διατέθηκαν ως προσφορά, υπό την μορφή "premium", δύο ψηφιακοί δίσκοι (CD), με τίτλο "Μ. - Η ΦΩΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ" με τα κάτωθι τραγούδια που αυτή είχε ερμηνεύσει στο παρελθόν ... Ακολούθως, η ενάγουσα -

αντεναγομένη αμέσως μόλις έλαβε γνώση της κατά τον άνω τρόπο κυκλοφορίας των CD's με τραγούδια από παλαιότερο ρεπερτόριο της, απέστειλε στις εναγόμενες την από 16-11-2009 εξώδικη διαμαρτυρία της με την οποία δήλωνε προς αυτές, ότι τόσο με βάση την κατά το έτος 2005 συμφωνία μεταξύ αυτής και της πρώτης εναγομένης, όσο και την τηρούμενη συναλλακτική πρακτική, απαγορεύεται ρητά η διάθεση ενός ή περισσότερων ερμηνειών της αποτυπωμένων σε φορείς ήχου ή ήχου και εικόνας από όλο το ρεπερτόριο της, σε περιοδικά, εφημερίδες ή άλλα καταναλωτικά αγαθά, παρά μόνον μετά την έγγραφη συναίνεση της και καλούσε τις εναγόμενες, αφ' ενός να απόσχουν από κάθε σχετική ενέργεια που παραβιάζει τα συγγενικά της δικαιώματα επί των φωνογραφημάτων της με την διάθεση τους υπό την μορφή "premium", και αφ' ετέρου να της γνωστοποιήσουν όλους τους όρους και τις προϋποθέσεις της μεταξύ των (εναγομένων) συνεργασίας και τα σχετικά αποδεικτικά μέσα που συνοδεύουν αυτούς. Σε απάντηση της διαμαρτυρίας αυτής, η πρώτη εναγομένη -αντενάγουσα, με την από 18-11-2009 επιστολή της προς την ενάγουσα ισχυρίσθηκε (ισχυρισμό τον οποίο προέβαλε πρωτοδίκως και επαναφέρει και τώρα νομίμως με τους λόγους της εφέσεως της) ότι η απαγόρευση διάθεσης των φωνογραφημάτων της με την μορφή "premium", χωρίς την προηγούμενη συναίνεση της (ενάγουσας - αντεναγομένης), αφορά μόνον τις "νέες συλλογές" που θα περιλαμβάνουν ρεπερτόριο της, το οποίο δεν είχε κυκλοφορήσει στο παρελθόν με την ίδια μορφή, και ότι τα ανωτέρω CD δεν αποτελούν νέες συλλογές, αλλά έχουν κυκλοφορήσει με αυτούσιο περιεχόμενο στο εμπόριο το έτος 1997. Επίσης, της γνωστοποίησε η πρώτη εναγομένη -αντενάγουσα ότι για την διάθεση των εν λόγω cds θα ελάμβανε από την δεύτερη εναγομένη ως αμοιβή το ποσόν των 20.000 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. για την παραχώρηση αδειας χρήσης του ρεπερτορίου της, ... Παρά την διαμαρτυρία όμως της ενάγουσας-αντεναγομένης, αποδείχθηκε ότι η πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα, επανέλαβε την ίδια παραβατική συμπεριφορά της ως προς την ανωτέρω αναφερθείσα πάγια συναλλακτική πρακτική της λήψεως εγγράφου αδειας από την ενάγουσα-αντεναγομένη προκειμένου να προβεί σε διάθεση των φωνογραφημάτων της υπό την μορφή "premium" στο κοινό, και σε αντίθεση με την πρακτική αυτή προέβη, επί δύο συνεχόμενες Κυριακές ήτοι στις 22-11-2009 και 29-11-2009 εν αγνοία της τελευταίας και χωρίς την προηγούμενη έγγραφη συναίνεση της, στην διάθεση, υπό την μορφή "premium" μαζί με τα υπό τις αυτές ημερομηνίες φύλλα της εφημερίδας "...", ... δύο ψηφιακών δίσκων (CD), με γενικό τίτλο "ΡΕΣΙΤΑΛ" (ένα CD κάθε Κυριακή), οι οποίοι περιλαμβάνουν τραγούδια που η ενάγουσα -αντεναγομένη είχε ερμηνεύσει μαζί με τον καλλιτέχνη ερμηνευτή Η ενάγουσα-αντεναγομένη διαμαρτυρήθηκε και πάλι μέσω του πληρεξουσίου δικηγόρου της προς την πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα και της ζήτησε να την ενημερώσει για την αμοιβή που έλαβε, η τελευταία δε απαντώντας την ενημέρωσε ότι το παραπάνω διπλό CD παραχωρήθηκε στην εταιρεία που εκδίδει την εφημερίδα "...", έναντι της εφ' άπαξ καταβολής του ποσού των 40.000 ευρώ. Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα διαθέτοντας υπό την μορφή "premium" (προσφορών) τις ως άνω συλλογές φωνογραφημάτων με τις ερμηνείες της ενάγουσας-αντεναγομένης μέσω εφημερίδων χωρίς την προηγούμενη συναίνεση της, όπως έπραττε και στο παρελθόν σε ανάλογες περιπτώσεις, που ενδεικτικά αναφέρθηκαν παραπάνω, προσέβαλε το συγγενικό της δικαίωμα επ' αυτών παρανόμως και υπαιτίως, ήτοι από δόλο, αφού, ενώ τελούσε σε γνώση της ακολουθητέας επί σειρά ετών συναλλακτικής πρακτικής όσον αφορά στην αναπαραγωγή και διάθεση φωνογραφημάτων με τις ερμηνείες της ενάγουσας-

αντεναγομένης με την προπαρατεθείσα μορφή, εν τούτοις, κατά παράβαση της εν λόγω πρακτικής, παρακάμπτοντας το περιουσιακό δικαίωμα της ενάγουσας-αντεναγομένης να επιτρέψει ή μη την κατ' αυτόν τον τρόπο κυκλοφορία των φωνογραφημάτων της, καρπώθηκε η ίδια αποκλειστικά (πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα) την καταβληθείσα αμοιβή. Η πρώτη εναγομένη προς απόσχιση του δόλου της ισχυρίζεται όπως και ανωτέρω αναφέρθηκε, ότι η προηγούμενη συναίνεση της ερμηνεύτριας ενάγουσας-αντεναγομένης για τη διάθεση των φωνογραφημάτων με τις ερμηνείες της, υπό την μορφή "premium" μέσω εφημερίδων, περιοδικών και άλλων καταναλωτικών αγαθών απαιτείτο μόνον στην περίπτωση των νέων συλλογών τραγουδιών που δεν είχαν κυκλοφορήσει μέχρι τότε αυτούσιες και όχι για τις επανεκδόσεις παλαιότερων συλλογών τραγουδιών που ήδη είχαν κυκλοφορήσει και στο παρελθόν όπως εν προκειμένω οι ένδικες συλλογές "Μ. - Η ΦΩΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ" και "ΡΕΣΙΤΑΛ", εκ των οποίων, η μεν πρώτη πρωτοκυκλοφόρησε το έτος 1997 η δε δεύτερη το έτος 1976. Ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι βάσιμος και συνεπώς απορριπτέος, διότι τίθεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, καθόσον, σύμφωνα με την μεταξύ των διαδίκων συναλλακτική πρακτική σε κάθε περίπτωση κυκλοφορίας υπό την μορφή premium των φωνογραφημάτων με τις ερμηνείες της ενάγουσας-αντεναγομένης, είτε αυτά αποτελούσαν νέες συλλογές με την έννοια του νέου (καινούργιου) ρεπερτορίου, είτε επανακυκλοφορούσαν με την εκ νέου διάθεση συλλογών με παλαιό ρεπερτόριο, είτε με την διάθεση μιας ήδη υπάρχουσας συλλογής, ακόμη και με την νέα διαμόρφωση αυτής σε ορισμένα σημεία, απαιτείτο πάντοτε η έγγραφη συναίνεση της ενάγουσας-αντεναγομένης ως δικαιούχου του περιουσιακού δικαιώματος και όχι μόνον στην περίπτωση της κυκλοφορίας φωνογραφημάτων της με νέα (καινούργια) τραγούδια ή επανακυκλοφορία συλλογών με διαφορετική διάταξη τραγουδιών ή των εξωτερικών στοιχείων των φωνογραφημάτων. Εξ' άλλου, ο ως άνω ισχυρισμός της πρώτης εναγομένης-αντενάγουσας ότι δεν απαιτείτο συναίνεση της ενάγουσας-αντεναγομένης για την διάθεση υπό την μορφή "premium" των ενδίκων φωνογραφημάτων της, αντιφάσκει με προηγούμενη συμπεριφορά της, όταν για την ίδια ένδικη συλλογή "Μ. - Η ΦΩΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ", ζήτησε και έλαβε την συναίνεση της στις 5-5-2008 προκειμένου να διατεθεί με το περιοδικό "...". Επιπλέον για την επιστήριξη του ισχυρισμού της περί υπάρξεως δικαιώματος της ως προς την διάθεση των ενδίκων φωνογραφημάτων με την μορφή "premium" δεν μπορεί να γίνει αναφορά στις αρχικές συμβάσεις, οι οποίες σε κάθε περίπτωση έληξαν μετά την τελευταία ανανέωση το 1989. Και επιπροσθέτως δεν θα μπορούσαν να της μεταβιβασθούν εξουσίες που δεν ήταν γνωστές κατά τον χρόνο εκείνο ..., καθόσον ο τρόπος διάθεσης υπό την μορφή premium φωνογραφημάτων με ερμηνείες καλλιτεχνών καθιερώθηκε από το έτος 2003 και εφεξής.

Συνεπώς, η πρώτη εναγομένη-αντενάγουσα υποχρεούται λόγω της κατά τα άνω εκτεθείσας παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς της να αποζημιώσει την ενάγουσα -αντεναγομένη, όπως κατωτέρω θα αναφερθεί ...

Συνεπώς, εξ' όλων των ανωτέρω αποδεικνύεται ότι η αναπαραγωγή και διάθεση των ενδίκων φωνογραφημάτων με συλλογές τραγουδιών της ενάγουσας υπό την μορφή "premium" δεν στηριζόταν σε νόμιμη και εν ισχύ έγγραφη συμφωνία εκμεταλλεύσεως του συγγενικού της δικαιώματος, ούτε δόθηκε προηγούμενη συναίνεση της προς τούτο και επίσης δεν αποδείχθηκε ότι καταβλήθηκε η σχετική αμοιβή της. Τούτο διότι, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 46 παρ. 3 του ν. 2121/1993 που εφαρμόζεται εν προκειμένω, τόσο για την πρώτη ένδικη συλλογή ερμηνειών της ενάγουσας με τίτλο "Μ. - Η

ΦΩΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ" που πρωτοκυκλοφόρησε το έτος 1997 (μετά τη δημοσίευση του άνω νόμου στις 4-3-1993 ΦΕΚ 25/4-3-1993 τεύχ. Α'), όσο και για την δεύτερη συλλογή ερμηνειών της με τίτλο "ΡΕΣΙΤΑΛ" που πρωτοκυκλοφόρησε το 1976 (ήτοι πριν από την δημοσίευση του ως άνω νόμου, αλλά καταλαμβάνεται από αυτόν δυνάμει του άρθρου 68 παρ. 3 αυτού για το χρονικό διάστημα από 5-3-1994 και εφεξής), για την άδεια, βάση της οποίας επιτρεπόταν η διανομή στο κοινό των φωνογραφημάτων με τις ένδικες ερμηνείες της, απαιτείτο η ύπαρξη έγγραφης συμφωνίας (άρθρο 52 ν. 2121/1993)" στην οποία να ορίζονταν οι συγκεκριμένες πράξεις για τις οποίες δίδεται η άδεια, που όμως για τις ένδικες περιπτώσεις δεν αποδείχθηκε τέτοια συμφωνία μεταξύ της ενάγουσας και της πρώτης εναγομένης και μάλιστα για την διάθεση αυτών υπό την μορφή "premium". Αντίθετα, στο από 6-12-2005 ιδιωτικό συμφωνητικό που αποτέλεσε και την βάση της μετέπειτα ακολουθητέας πρακτικής προβλέπεται εκ μέρους της ενάγουσας σαφής περιορισμός των εξουσιών της πρώτης εναγομένης ως προς τα μέσα και τον τρόπο εκμετάλλευσης των ερμηνειών της και ειδικότερα της διάθεσης τους στο κοινό υπό την μορφή "premium". Επιπροσθέτως, ο ερμηνευτής καλλιτέχνης διατηρεί πάντοτε το δικαίωμα εύλογης αμοιβής (άρθρο 46 παρ. 3 του ν. 2121/1993) για την ενέργεια κάθε μίας από τις πράξεις που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου σε κάθε τρόπο εκμετάλλευσης της ερμηνείας του, οι δε εξουσίες που συγκροτούν το απόλυτο περιουσιακό δικαίωμα των ερμηνευτών καλλιτεχνών, έχουν ως γενικό γνώρισμα ότι αποβλέπουν στην αποτροπή χρήσεων της ερμηνείας τους, πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί ... Κατόπιν αυτών, αφού, όπως ανωτέρω αναφέρθηκε, οι εναγόμενες με την συμπεριφορά τους προσέβαλαν υπαίτια το συγγενικό δικαίωμα της ενάγουσας,...οφείλουν την ελάχιστη κατά νόμο αποζημίωση, που συνίσταται στο διπλάσιο της εύλογης και συνήθους αμοιβής που καταβάλλεται για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης, την οποία θα ελάμβανε η ενάγουσα για την ίδια αιτία εν όψει της καλλιτεχνικής αξίας και της δημοφιλίας της ...". Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές το Εφετείο απέρριψε την έφεση της αναιρεσεύουσας κατά της πρωτόδικης απόφασης, με την οποία κατά μερική παραδοχή της αγωγής, είχε υποχρεωθεί η αναιρεσεύουσα να της καταβάλει 71.000 ευρώ, ως αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση, σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 47 παρ. 3 και 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993.

Με τον τέταρτο λόγο της αιτήσεως αποδίδεται στην αναιρεσιβαλλομένη η πλημμέλεια από τον αριθμ. 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, για ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες, σχετικά με τη συναγωγή του αποδεικτικού της πορίσματος, περί διαμορφώσεως στις σχέσεις των διαδίκων πάγιας συναλλακτικής πρακτικής, με το παραπάνω περιεχόμενο. Όμως, ανεξάρτητα από το ότι το επίμαχο αποδεικτικό πόρισμα διατυπώνεται με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, οι εν λόγω αιτιάσεις αλυσιτελώς προβάλλονται. Τούτο, διότι για τη θεμελίωση των αγωγικών αξιώσεων της αναιρεσίβλητης αρκούσαν οι αιτιολογίες της αναιρεσιβαλλομένης, ότι η αναπαραγωγή και διάθεση των ένδικων φωνογραφημάτων, με συλλογές τραγουδιών της αναιρεσίβλητης υπό την μορφή "premium", δεν στηριζόταν σε νόμιμη και εν ισχύ έγγραφη συμφωνία εκμεταλλεύσεως του συγγενικού της δικαιώματος, ούτε δόθηκε προηγούμενη συναίνεση της προς τούτο και δεν καταβλήθηκε η σχετική αμοιβή της, οι δε αρχικές μεταξύ των διαδίκων συμβάσεις είχαν λήξει μετά την τελευταία ανανέωση τους το 1989 και επιπροσθέτως δεν θα μπορούσαν να είχαν μεταβιβαστεί με αυτές εξουσίες που δεν ήταν γνωστές κατά τον χρόνο εκείνο, καθώς

και ότι με την συμπεριφορά της αυτή η αναιρεσεύουσα προσέβαλε υπαίτια το συγγενικό δικαίωμα της αναιρεσίβλητης.

Συνεπώς, οι ανωτέρω παραδοχές και αιτιολογίες της αναιρεσιβαλλομένης, που δεν πλήττονται με λυσιτελή λόγο αναιρέσεως, με επάρκεια στηρίζουν το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης και εντεύθεν ο προκείμενος λόγος είναι αλισιτελής.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ αναιρέση επιτρέπεται και αν παραβιάσθηκαν οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιопραξιών των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Οι ερμηνευτικοί αυτοί κανόνες εφαρμόζονται από το δικαστήριο της ουσίας όταν κατά την ανέλεγκτη, ως προς αυτό, κρίση του, διαπιστώνει ότι υπάρχει στη σύμβαση κενό ή αμφιβολία σχετικά με τη δήλωση της βουλήσεως των συμβαλλομένων. Η διαπίστωση αυτή του δικαστηρίου της ουσίας μπορεί είτε να αναφέρεται στην απόφαση ρητώς, είτε να προκύπτει από αυτήν έμμεσα όταν, παρά τη μη ρητή αναφορά της διαπιστώσεως της, ή ακόμα και παρά τη ρητή διαβεβαίωση της ανυπαρξίας της, το δικαστήριο προβαίνει σε ερμηνεία της συμβάσεως, η οποία (ερμηνεία) αποκαλύπτει ότι το δικαστήριο βρέθηκε μπροστά σε κενό ή αμφιβολία σχετικά με τη δήλωση της βουλήσεως των συμβαλλομένων, τα οποία ακριβώς δημιούργησαν την ανάγκη να καταφύγει σε ερμηνεία της. Παραβιάζονται δε οι κανόνες αυτοί όταν το Δικαστήριο, παρά τη διαπίστωση, έστω και έμμεσα, κενού ή αμφιβολίας σχετικά με την έννοια της δήλωσης βούλησης, παραλείπει να προσφύγει σ' αυτούς, για τη διαπίστωση της αληθινής έννοιας των δηλώσεων ή να παραθέσει στην απόφαση του τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει η εφαρμογή τους ή προβαίνει σε κακή εφαρμογή τους, με την έννοια ότι το ερμηνευτικό πόρισμα στο οποίο, μετά από ερμηνεία της δικαιопραξίας κατέληξε (το δικαστήριο), δεν είναι σύμφωνο με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη (Ολ.ΑΠ 26/2004). Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 10 ΚΠολΔ, κατά την οποία αναιρέση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχτηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς απόδειξη συνάγεται ότι ο λόγος αυτός ιδρύεται, όταν το δικαστήριο δέχεται πράγματα, δηλαδή αυτοτελείς πραγματικούς ισχυρισμούς, οι οποίοι τείνουν σε θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του δικαιώματος, που ασκείται με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση, χωρίς να έχει προσαχθεί οποιαδήποτε απόδειξη για τα πράγματα αυτά, ή όταν δεν εκθέτει από ποια αποδεικτικά στοιχεία άντλησε την απόδειξη γι' αυτά. Στην ένδικη περίπτωση η αναιρεσεύουσα, με τον πρώτο λόγο της αιτήσεως της αποδίδει στην αναιρεσιβαλλομένη τις πλημμέλειες από τους αρ. 10 και 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τις αιτιάσεις ότι, χωρίς απόδειξη δέχτηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και ειδικότερα ότι ενάντια στην ρητά εκπεφρασμένη βούληση των συμβαλλομένων έκρινε ότι με το από 6/12/2005 ιδιωτικό συμφωνητικό εγκαθιδρύθηκε πάγια συναλλακτική πρακτική, αφορώσα ολόκληρο το ρεπερτόριο της αναιρεσίβλητης και όχι μόνον το συγκεκριμένο album, αναφερόμενη δε αμέσως ή εμμέσως στα άρθρα 173 και 200 ΑΚ για να στοιχειοθετήσει δήθεν ανάγκη ερμηνείας της βούλησης των συμβαλλομένων ήχθη σε εσφαλμένο συμπέρασμα. Ο λόγος αυτός, κατά το μέρος του με το οποίο αποδίδεται στην αναιρεσιβαλλομένη η πλημμέλεια από τον αρ. 10 του άρθρου 559 ΚΠολΔ είναι αβάσιμος, διότι όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση μνημονεύονται σ' αυτήν όλα τα αποδεικτικά μέσα (μάρτυρας, ένορκες βεβαιώσεις, έγγραφα) που το Δικαστήριο έλαβε υπόψη για την συναγωγή του αποδεικτικού του πορίσματος και συνεπώς δεν δέχτηκε "πράγματα" χωρίς απόδειξη. Κατά δε το μέρος του με το οποίο αποδίδεται

στην αναιρεσιβαλλομένη η πλημμέλεια από τον αρ. 1 του ως άνω άρθρου, λόγω παραβίασης των ερμηνευτικών κανόνων των δικαιопραξιών, στηρίζεται, προεχόντως, σε εσφαλμένη προϋπόθεση. Τούτο, διότι το Εφετείο δεν διαπίστωσε κενό στην επίμαχη σύμβαση, ούτε προέβη σε ερμηνεία της, ούτε δέχτηκε ότι με το από 6/12/2005 ιδιωτικό συμφωνητικό θεσπίστηκε συμβατική υποχρέωση της αναιρεσειούσας αναφορικά με ολόκληρο το ρεπερτόριο της αναιρεσίβλητης, αλλά ότι με βάση το επίμαχο συμφωνητικό (στη συνέχεια) καθιερώθηκε μεταξύ των διαδίκων η ως άνω πάγια συναλλακτική πρακτική. Στην τελευταία όμως παραδοχή, το Εφετείο πλεοναστικώς αναφέρθηκε και εντεύθεν αλυσιτελώς προσβάλλονται οι σχετικές παραδοχές του, σύμφωνα με όσα ήδη εκτέθηκαν κατά την εξέταση του τέταρτου λόγου.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 8 ΚΠολΔ, ως πράγματα των οποίων η λήψη ή η μη λήψη υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας ιδρύει τον από τη διάταξη αυτή λόγο αναιρέσεως, νοούνται οι αυτοτελείς ισχυρισμοί που, υπό την προϋπόθεση της νόμιμης προτάσεως τους, θεμελιώνουν ιστορικώς το αίτημα της αγωγής, ανταγωγής, ενστάσεως ή αντενστάσεως, ως και οι λόγοι εφέσεως που περιέχουν παράπονα κατά της πρωτοβάθμιας απόφασης. Δεν συνιστούν πράγματα η αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής, ανταγωγής, ενστάσεως ή αντενστάσεως. Δεν στοιχειοθετείται, όμως, ο λόγος αυτός αναίρεσης, όταν το δικαστήριο έλαβε υπόψη προταθέντα ισχυρισμό (πράγμα) και τον απέρριψε ευθέως για οποιονδήποτε λόγο τυπικό ή ουσιαστικό (Ολ.ΑΠ 12/1997), αλλά και όταν το δικαστήριο αντιμετωπίζει και απορρίπτει στην ουσία εκ των πραγμάτων προβληθέντα ισχυρισμό, με την παραδοχή ως αποδειχθέντων γεγονότων αντίθετων προς αυτά που τον συγκροτούν (Ολ.ΑΠ 11/1996). Στην προκείμενη περίπτωση η αναιρεσειούσα, με τον δεύτερο λόγο της αιτήσεως της, αποδίδει στην αναιρεσιβαλλομένη την πλημμέλεια από τον αρ. 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με την αιτίαση ότι ουδόλως υπεισήλθε στην ερμηνεία του τι αποτελεί "νέα συλλογή", στοιχείο με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, το οποίο αν η προσβαλλομένη εξέταζε, θα κατέληγε στην απόρριψη της αγωγής, αφού οι επίδικοι δίσκοι δεν αποτελούσαν "νέες συλλογές", αλλά αυτούσιους δίσκους που είχαν παραχθεί στο παρελθόν και κυκλοφορούν, ακόμη και σήμερα, με την ίδια μορφή, στη δισκογραφική αγορά. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, διότι το Εφετείο ευθέως αντιμετώπισε το ζήτημα των "νέων συλλογών" και σύμφωνα με τις ουσιαστικές του παραδοχές, η επίμαχη πάγια συναλλακτική πρακτική μεταξύ των διαδίκων αφορούσε τα φωνογραφήματα με τις ερμηνείες της αναιρεσίβλητης, είτε αυτά αποτελούσαν νέες συλλογές με την έννοια του νέου (καινούργιου) ρεπερτορίου, είτε επανακυκλοφορούσαν με την εκ νέου διάθεση συλλογών με παλαιό ρεπερτόριο, είτε με την διάθεση μιας ήδη υπάρχουσας συλλογής, ακόμη και με την νέα διαμόρφωση αυτής σε ορισμένα σημεία.

Όπως συνάγεται από τα άρθρα 335, 338, 339, 340 και 346 ΚΠολΔ, το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του για το αποδεικτικό πόρισμα, αναφορικά με τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και έχουν ανάγκη αποδείξεως, υποχρεούται να λάβει υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, χωρίς πάντως να είναι ανάγκη να γίνεται ειδική μνεία και χωριστή αξιολόγηση του καθενός απ' αυτά. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής ιδρύει τον προβλεπόμενο από το άρθρο 559 αρ. 11 περ. γ' του ιδίου Κώδικα λόγο αναιρέσεως. Στην ένδικη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση, το Εφετείο, προκειμένου να καταλήξει στο προαναφερθέν

αποδεικτικό του πόρισμα, έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε, μαζί με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα, "και όλα εν γένει τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι". Από τη γενική αυτή βεβαίωση σε συνδυασμό με το όλο αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης, καθίσταται αναμφίβολο, ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε και τα αναφερόμενα στο αναιρετήριο έγγραφα και συγκεκριμένα τα από 6/12/2005, 25/5/2005 και 5/5/2008 μεταξύ των διαδίκων ιδιωτικά συμφωνητικά, τα οποία κατά τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας φέρονται αγνοηθέντα.

Συνεπώς, ο περί του αντιθέτου τρίτος λόγος αναιρέσεως, από το άρθρο 559 αρ. 11 περ. γ' του ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος.

Ο προβλεπόμενος από τον αριθμό 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσεως για παραμόρφωση εγγράφου, συνίσταται στο διαγνωστικό λάθος της απόδοσης από το δικαστήριο της ουσίας σε αποδεικτικό, με την έννοια των άρθρων 339 και 432 ΚΠολΔ έγγραφο, περιεχομένου καταδήλως διαφορετικού από το αληθινό, εξαιτίας του οποίου καταλήγει σε πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα. Δεν περιλαμβάνει όμως και την περίπτωση που το δικαστήριο, από την εκτίμηση και αξιολόγηση του αληθινού περιεχομένου του εγγράφου, έστω και εσφαλμένα, καταλήγει σε συμπέρασμα αντίθετο από εκείνο που θεωρεί, ως ορθό, ο αναιρεσείων, γιατί τότε πρόκειται για αιτίαση σχετική με την εκτίμηση πραγμάτων, η οποία δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο. Πρέπει δε την παραπάνω επιζήμια κρίση του για τον αναιρεσείοντα να σχημάτισε το δικαστήριο αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο από το έγγραφο που φέρεται ότι παραμορφώθηκε προϋπόθεση, η οποία δεν συντρέχει, όταν το εν λόγω έγγραφο εκτιμήθηκε μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαιρείται η σημασία του σε σχέση με το πόρισμα για την αλήθεια ή αναλήθεια του γεγονότος που αποδείχθηκε, γιατί στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν είναι δυνατή η εξακρίβωση της ιδιαίτερης αποδεικτικής σημασίας του. Στην ένδικη περίπτωση η αναιρεσείουσα, με τον τελευταίο λόγο της αιτήσεως της, αποδίδει στην αναιρεσιβαλλομένη την πλημμέλεια από τον αρ. 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, επικαλούμενη κατά λέξη τα εξής: "... κατά παραμόρφωση του περιεχομένου και της έννοιας των παραπάνω συμβάσεων, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση δέχθηκε, όλως αυθαίρετως και χωρίς απόδειξη, ότι οι συμβάσεις αυτές "ενισχύουν την πάγια συναλλακτική πρακτική που είχε (δήθεν) δημιουργηθεί μεταξύ της ερμηνεύτριας και της εταιρίας μας, κατά την οποία (πρακτική) για την κυκλοφορία οποιουδήποτε δίσκου της ερμηνεύτριας με την μορφή "premium" απαιτείτο η προηγούμενη έγγραφη συναίνεση της τελευταίας και η οποία (πάγια συναλλακτική πρακτική) είχε ως βάση το ως άνω από 6.12.2005 ιδιωτικό συμφωνητικό (!)", ενώ έπρεπε η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, αντίθετως να δεχθεί ότι ακριβώς το περιεχόμενο των συμβάσεων αυτών και το γεγονός ότι ζητήσαμε την άδεια της αντιδίκου μας για την παραγωγή και διανομή αυτών των "νέων συλλογών" ενισχύει τους ισχυρισμούς μας ότι η άδεια της ερμηνεύτριας απαιτείτο μόνον για "νέες συλλογές" και όχι για ολόκληρο το ρεπερτόριο της αναιρεσιβλήτου και μάλιστα για δίσκους της με την μορφή που κυκλοφόρησαν αρχικώς στο παρελθόν και εξακολουθούν να κυκλοφορούν με την ίδια ακριβώς μορφή μέχρι και σήμερα (σε καταστήματα δίσκων και άλλους χώρους πώλησης) ...". Ο λόγος αυτός, όπως προβάλλεται είναι απαράδεκτος, διότι υπό την κατ'επίφαση, πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθμ. 20 ΚΠολΔ, πλήττεται, το με βάση αληθές περιεχόμενο των επικαλούμενων συμβάσεων και σε συνδυασμό με τις λοιπές αποδείξεις συναχθέν από το δικαστήριο αποδεικτικό συμπέρασμα (αντίθετο από το θεωρούμενο από

την αναιρεσεύουσα ως ορθό) και εντεύθεν πλήττεται η σχετική με την εκτίμηση πραγμάτων αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας.

Κατόπιν τούτων, η ένδικη αίτηση πρέπει να απορριφθεί και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης σε βάρος της αναιρεσεύουσας, λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), κατά τα αναφερόμενα στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος, για την άσκηση της ένδικης αίτησης αναιρέσεως, παραβόλου (άρθρο 495 § 4 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 24 Ιουνίου 2014 αίτηση της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία " για αναίρεση της 2077/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Επιβάλλει στην αναιρεσεύουσα τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

Διατάσσει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος, για την άσκηση της ένδικης αίτησης αναιρέσεως, παραβόλου.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 10 Μαρτίου 2015.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 5 Μαΐου 2015.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ